

erkjendelse, naar særlige Omstændigheder tale derved, selv om Kassen har et mindre Antal end 50, dog ikke under 39. Men videre end til denne Indrømmelse, at det kan ske under Sagttagelsen af behørig Kontrol med, at Forudsætningerne virkelig ere tilstede, gennem Sygekasseinspektøren og Ministeren, have vi ikke troet at kunne gaa. Vi have ikke troet i Almindelighed at kunne gaa ind paa denne Betragtning, at en Sygekasse kun med 30 Medlemmer altid skal kunne antages at være i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, selv naar uheldige Forhold indtræde. Derfor har man ikke fra Flertallets Side kunnet gaa ind paa Forslaget til § 3.

Derimod har hele Udvalget ment, at § 4 i Lovforslaget er noget for streng i sine Fordringer, naar det siger med Hensyn til Aldersgrænsen, at „den Aldersgrænse, indtil hvilken Optagelse kan ske, bliver i den enkelte Kasses Vedtægter at sætte til mellem 45 og 55 Aar“, altsaa absolut udelukker fra Optagelse Nogen over en Alder af 55 Aar. Dette har forekommet os at være for strengt, idet nemlig Forholdene jo kunne gøre det meget ønskeligt at optage Personer i en ældre Alder, der maatte først senere ere komne under Forhold, der gøre det attraaeligt for dem at blive Medlemmer af en Sygekasse. For dem har man ment, at Forslaget var for strengt og uforholdsmæssigt strengt. Thi naar blot Medlemsbidraget, Forsikringspremien, eller hvad man nu vil kalde det, sættes tilstrækkelig højt, vil det efter almindelige Forsikringsregler jo dog kunne ske, at man optager Folk i en ældre Alder, selv om man mener, at Sygdomsfærdigheden hos dem er større end hos Ungre. Vi have derfor ment, at det ikke var Fare ved at sige, at det kan „tillades en Kasse at jætte Aldersgrænsen høiere, naar den hele Ordning skjønnes at frembyde tilstrækkelige Garantier“, hvorved vi særlig have tænkt paa det, at der kræves høiere Medlemsbidrag.

Derneft har hele Udvalget foreslaaet en Ændring til § 5. Paragrafen lyder saaledes: „Om Nogen efter Stilling, Livsvilkaar eller Helbredstilstand kan være Medlem af en anerkjendt Sygekasse, afgøres i Tvivlstilfælde af Sygekasseinspektøren, hvis Kjendelse kan indbringes for Indenrigsministeren.“ Det er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal, som det her dreier sig om. Det gjælder om, hvorvidt Vedkommende ifølge sin Stilling, Livsvilkaar eller Helbredstilstand overhovedet kan komme ind i en Sygekasse. Det er ved Anvendelsen af § 4 altsaa det egentlig afgjørende Punkt i Loven, og det har forekommet os vel værdt at søge om muligt at finde en

stærkere Garanti for den rigtige Afgjørelse — en Afgjørelse, som ikke blot i sig selv er rigtig, men for hvilken man bærer sig i fuld Tilslutning fra alle Sider — end den, der ligger i den Fremgangsmaade ad administrativt Vej, som her er paatænkt, og det mente man især at kunne opnå paa den Maade, at Afgjørelsen skulde finde Sted ved et Udvalg, hvor den paagældende Person's Interesser skulde væretages af et af vedkommende Kommunalbestyrelse udnævnt Medlem og Kассens Interesser af Formanden, hvorhos Løgen skulde have Sæde i Udvalget. Det er ganske vist, at denne Ordning kunde medføre nogen Uansæmelighed, fordi disse Personer efter Omstændighederne kunde tænkes at bo paa forskellige Steder, altsaa ved Spørgsmaalet om, hvorledes de skulde bringes sammen, og ligeledes ved Spørgsmaalet om, hvorledes Udgifterne derved skulde udredes. Formædeligheden har man imidlertid nu ved Formuleringen søgt at afværge paa den Maade, at man i Almindelighed har sagt: „Et Udvalg, bestående af et Medlem, udnævnt af Kommunalbestyrelsen paa det Sted, hvor den Paagældende bor, et Medlem af vedkommende Kассes Bestyrelse, som udpeges af denne, samt Kассens Læge“. Denne Kombination af de Personer, som skulle danne Udvalget, synes navnlig at være praktisk, naar en anerkjendt Sygekasse ikke har bestemte Grændser, men strækker sig over hele Landet. I saadanne Tilfælde vil vistnok en saadan Sygekasse have Filialer af Bestyrelsen, saa at det kan forudsættes som noget Selvsølgeligt, at man vil udpege det Medlem af Bestyrelsen, som bor paa det Sted, hvor den Person er, som ønsker Optagelse, men om hvis Optagelse der er Tvivl; saadanne Kasser ville sandsynligvis ikke have nogen fast Læge, og paa dem passer altsaa ogsaa det, at de skulle antage en Læge, som skal tiltræde Udvalget. Det kan selvsølgelig ogsaa være Løgen paa det Sted, hvor Medlemmet bor. Man har ment, at denne Ordning uden Uansæmelighed kan effektueres; men man indrømmer paa den anden Side, at det er misligt, om der skulde komme en forskjellig Praxis ud af disse Afgjørelser af lokale Udvalg, og man har derfor vedblivende sluttet sig til Forslaget, forsaavidt som man mener, at dette Udvalgs Afgjørelser ikke skulle være endelige, men kunne indbringes for Indenrigsministeren. Derved bliver Indenrigsministerens Afgjørelse den endelige Afgjørelse; men faktisk vil dog Udvalgets Afgjørelse have en saa stor Betydning ogsaa for Indenrigsministeren, at den aabenbart kun, naar afgjørende Grunde ere tilstede, vil fraviges.